

Forhandling

Peder Sass (S):

Begrundelsen for fremsættelsen af dette lovforslag er primært, at lov nr. 349, vedtaget den 14. maj 1992, skulle tages op til revision i samlingen 1996-97.

Siden lovens ikrafttræden den 1. juli 1992 og indtil dato har kun tre amtskommuner ønsket at anvende muligheden for at tilbageholde stofmisbrugere i behandling. Da det samtidig fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at tilbageholdelsesmulighederne ikke har været bragt i konkret anvendelse, finder vi ikke, at der er et reelt grundlag for en revision af loven nu.

Man kan vel egentlig nok tillade sig at sige, at vi fik ret i vores skepsis omkring denne lov. Vi kan derfor tilslutte os, at revisionen af loven udsættes til folketingssamlingen 1999-2000.

Jeg vil ikke komme med en længere udredning af vor opfattelse af loven, men kun erindre om, at den daværende socialdemokratiske ordfører i 1992 udtrykte skepsis over for forslaget, bl.a. fordi stofmisbrugere, der ikke er idømt behandlingsdomme, ikke skal behandles som lovovertrædere, og det er præcis det, der vil ske ved tilbageholdelse af mennesker mod deres vilje.

Jeg er overbevist om, at behandlingen af stofmisbrugere først og fremmest bør baseres på motivation og på frivillighed. Vi kan i fremtiden oprette det ene behandlingstilbud efter det andet uden at løse det væsentligste problem, nemlig rekrutteringsgrundlaget.

Skal vi i fremtiden begrænse narkotikamisbruget, er løsningen forebyggelse, så vi undgår, at unge overhovedet starter på at indtage rusmidler. Det er foruroligende at læse Sundhedsstyrelsens undersøgelse af, at de unge i dag i stigende grad prøver at ryge heroin.

Vi var i Socialdemokratiet skeptiske, som jeg tidligere har nævnt, men vi forventer, at de ændringer, som er blevet foretaget i bistandsloven i 1995, og som placerer amterne med deres delegationsmuligheder i en central rolle inden for stofmisbrugsområdet, vil komme til at betyde en væsentlig forbedring af indsatsen over for den enkelte misbruger bl.a. ved at skabe en sammenhæng mellem visitationsprocedurer og handlingsplaner.

Socialdemokratiet kan på dette grundlag anbefale lovforslaget.

Tove Fergo (V):

Det var Venstre meget magtpåliggende i 1992, da denne lov blev vedtaget, at få den vedtaget, og det er stadig væk Venstres holdning, at det er godt og rimeligt at forlænge den tid, loven skal eksistere.

Det, der har været besynderligt, og det, vi har undret os over, er sådan set, at der ikke er nogen, der har haft mulighed for eller lyst til at bruge loven. Vi er klar over, at den aldrig har været taget i anvendelse. Der er amter, der har tilsluttet sig, at de godt kunne tænke sig at bruge den, men den er aldrig blevet brugt. Nu er der jo håb om, at den så vil kunne blive brugt, fordi man sammenkobler amternes visitationskompetence med anvendelse af loven, og derfor vil vi støtte et forslag om forlængelse af loven.

Det kunne være interessant at se lidt på, hvordan man tackler det her problem i andre lande. Vi er klar over, at det kan være nødvendigt at fastholde en misbruger i behandlingen. Når det gør rigtig ondt og trangten til stoffer ligesom tager overhånd og vedkommende vil gå fra institutionen, så er det en vigtig mulighed, et vigtigt redskab, at kunne tilbageholde misbrugeren i den periode, hvor udlængslen ligesom raser i personen.

Men det kunne også være interessant at se, hvad man egentlig gør i andre lande. Sverige er meget mere restriktivt – dér har man direkte tvangsbehandling af narkomaner – men det kunne være, man havde en løsningsmodel i et af de andre europæiske lande, Norge måske, som gjorde loven mere anvendelig, for det er jo trist, at den ikke har været brugt. Der er vist næppe nogen af os, der beskæftiger sig med det her område, som ikke møder pårørende til misbrugere, der er fortvivlede over, at deres søn eller datter midt i et tilsyneladende godt behandlingsforløb pludselig forlader behandlingsinstitutionen og ryger tilbage i miljøet og fortsætter misbruget.

Det, der ville være allerbedst, var selvfølgelig, hvis vi kunne forebygge, at de her problemer overhovedet opstod. Næstbedst er, at vi har en effektiv behandling, som sættes ind, når misbrugeren har erkendt sit misbrug og erkendt, at der er behov for behandling. Derfor arbejder Venstre på at sikre, at der ikke er ventetid på behandling, at der ikke er ventetid på visitation. Det skulle gerne være sådan, at vi kunne opfanget det enkelte menneske på et tidspunkt, hvor det er indstillet på behandling, inden det kommer alt for langt ud.